

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 75. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561480112/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

gjøre Gavn. Ude paa Engen, hvor Bækken løb mellem Ellebuskene, maatte han og *Niels* skiftevis passe Gjæssene; men han var gerne i denne Eensomhed. Paa en stor Elletrunte, tæt ved hvor Bækken dannede en lille, stillestaaende Bugt, Darn kunde det kaldes, omskygget af store Hasler og Elle, der spillede sig i det klare Vand, sad han i sine Drømmerier og saae paa Luftens Afspejling i Vandet. Demede svømmede Skyernes Billede, demede fløj Fuglen med udbredte Vinger, netop saa dybt, som den svævede højt over Vandspeilet. Træerne rundt om viste sig med Toppen nedad, Roden opad; hans egen Skikkelse kom tilsyne ligesaa omvendt; nu forstod han hvorledes der maatte see ud paa den anden Side af Jorden. Boblerne, som hist og her skjød op, kaldte han sine Vand-Stjernesked. Fladen selv var ham et Verdenshav; de store Vandmyg, som strøge hen derover, vare Corsarer. Hvilken Fart de dog toge! I Forhold hertil fik da Breddens Grønt og Vandplanterne en Kæmpestørrelse, som Træerne i de tropiske Lande. Andemadet var grønne, svømmende Øer; og kom pludselig en Fro tilsyne og svømmede hen over Vandspeilet, da var den et Uhyre, som de, han havde hørt om i »*Tusind og een Nat*.« Hvor han sad, gik Vandet just ind under Elletrunterne mellem de fremspringende Rødder; i Hullerne saae mørkt og hemmelighedsfuldt ud; ingen Fisker aner mere ved at seile forbi Capris Klippehuler, end han ved at see de sorte Huller mellem Rødderne og Græstørvenc, som hang ud over Vandet uden at berøre det. Ved at slaae med sin Stok fik han Bevægelse i det hele Ocean, og han saae Verdenshavets lange Bølger, Ebbe og Flod, hvorved Kystens Huler skjultes eller bleve større. Hvad han kjendte af Faderens eller Gudfaderens Fortællinger, meente han, at de andre Bønderbørn ogsaa kjendte; hvad han saa i Vandet og i det Grønne rundtom, maatte de jo ogsaa kunne see, og han talte til dem derom, som var det en Virkelighed. De begrebe Intet, hørte paa ham med Forundring og Nysgjerrighed; de vidste ikke, om han var klogere end de, eller om han var ganske gal.

»Jo, han er gal!« sagde *Niels*. Dette var Tegnet til en ganske ny Anskuen. Alle overvældede de *Christian*, En bandt med den grønne, seie Bark en lang Pileqvist bag i Halskluden paa ham. Andre besatte ham med Borrer, og *Niels* fløitede og raabte: »Hurra for gale *Christian*!«

Da greb Fortvivlelse ham, og som et skrækket Raadyr jog han i vild Flugt hen over Marken, alle Drengene fulgte skrigende efter og kastede ham Huer og Træskoer om Ørene. Han naaede Haven, kom